

## POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa R. B.  
przeciwko "V. [...]" spółce z o.o. w W.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 października 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powoda  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 9 września 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.). Tak ujęta instytucja tzw. przedsądu jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także ze sformułowanymi przez Radę Europy zaleceniami dopuszczającymi możliwość wprowadzenia środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powód zarzucił zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego z dnia 9 września 2016 r. naruszenie art. 177 § 1 pkt 4 i art. 378 § 1 k.p.c., art. 65 § 1 i 2, art. 65<sup>1</sup> i art. 354 § 1 k.c. oraz art. 42 ust. 3 Konstytucji.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód uzasadnił:

1) potrzebą wykładni art. 65<sup>1</sup> w zw. z art. 65 § 1 k.c. w zakresie zagadnienia, czy faktura VAT może stanowić dowód spełnienia świadczenia niepieniężnego, w szczególności w stosunkach handlowych - zwłaszcza po wejściu w życie art. 65<sup>1</sup> k.c.

2) oczywistą zasadnością wniesionej skargi kasacyjnej wskutek naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 42 ust. 3 Konstytucji przez uwzględnienie przy ocenie wiarygodności zeznań świadka jako okoliczność podważającą ich prawdziwość faktu toczącego się przeciwko świadkowi postępowania karnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę określoną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. (potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów) wymaga wykazania, że treść określonych przepisów prawa nie została dostatecznie wyjaśniona w dotychczasowym orzecznictwie lub że istnieje potrzeba zmiany dotychczasowej wykładni tych przepisów. Gdy zaś w ramach stosowania wskazanych przepisów powstały już w orzecznictwie określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie postulowanej wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, z dnia 11 stycznia 2008 r.,

I UK 283/07, z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09). Tak rozumiana potrzeba wykładni przepisów prawa, na którą powołał się powód, w sprawie nie występuje. Domagając się we wskazanym zakresie wykładni art. 65<sup>1</sup> w zw. z art. 65 § 1 k.c., powód w istocie bezpodstawnie neguje dokonane w sprawie ustalenia faktyczne.

Nie jest też spełniona w sprawie przesłanka oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej. W art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). W kontekście tych wymagań, podniesienie przez skarżącego w celu wykazania omawianej przesłanki zarzutu naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 42 ust. 3 Konstytucji, przez uwzględnienie przy ocenie wiarygodności zeznań świadka jako okoliczności podważającej prawdziwość złożonych przez świadka zeznań faktu toczącego się przeciwko świadkowi postępowania karnego, należy uznać za wynik nieporozumienia.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. oraz § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804 ze zm.).

aw

jw